

Cate Conte

Een kat in het nauw

Maddie stelt het Kattencafé open voor meer bewoners,
maar trekt daarmee de aandacht van een moordenaar

Deel 5 van de *kattencafé*-serie

Vertaald door Textcase

‘Toen ik zei dat ik zand tussen mijn tenen wilde voelen, was dit niet bepaald wat ik me daarbij voorstelde.’ Ik staarde verbijsterd naar de kattenbakvulling die in de kattenbak thuishoorde, maar op de een of andere manier over een groot deel van de vloer van mijn kattencafé verspreid was komen te liggen.

Adele Barrows, mijn voornaamste vrijwilliger en mede-gekke-kattendame – misschien zelfs nog een beetje gekker dan ik, durf ik wel te zeggen – overhandigde me een stoffer en blik. Ze keek niet eens op van de klus die ze met haar andere hand klaarde: de voerbakjes volscheppen. ‘Het zijn katten. Wat had je dan gedacht?’ zei ze met haar een-pakje-per-dag-stem. Ik probeerde nu al een jaar om Adele ervan te overtuigen dat ze moest stoppen met roken, maar tot dusver zonder succes.

Ik pakte het stoffer en blik en slikte mijn antwoord in om niet al te zeurderig over te komen. Adele was tenslotte degene die de schoonmaak van het kattencafé normaal gesproken grotendeels voor haar rekening nam. JJ’s Kattencafé om precies te zijn, het eerste en enige kattencafé van Daybreak Island, en geesteskind van mij en mijn zakenpartner Ethan Birdsong. Wij hadden het een jaar geleden in het leven geroepen, nadat ik in een opwelling was terugverhuisd naar het eiland na een afwezigheid van meer dan een decennium. Het enorme huis van mijn opa Leo was daardoor deels kattenopvang, deels woonhuis geworden met een hoofdrol voor opa als mede-eigenaar. JJ’s staat voor John James, de zwerfkat die ik had geadopteerd bij mijn terugkomst. Hij had me gevonden bij de begrafenis van mijn oma en we werden meteen *besties*. Hij

was ook de inspiratie geweest voor het café. En omdat we in de eerste, grotendeels haastig opgezette poging zo veel succes hadden gehad, zou dit nieuwe zomerseizoen naar mijn mening een gigaklapper worden.

Vorig jaar waren we opengegaan met onze eetkamer als het kattencafé, en opa's keuken als de plek waar koffie en baksels werden bereid. Het kon, maar het was niet ideaal, aangezien we ook in het huis woonden. Dit jaar stonden we er veel beter voor. We hadden uitgebreid gerenoveerd en de verbouwing was nu voltooid. Alles wat met eten te maken had, was verhuisd naar de garage, die was omgetoverd tot een ruimte waar kon worden gegeten en gedronken, Ethans droom vanaf het begin. Mijn winkeltje ernaast was helemaal volgestouwd met JJ-merchandise. Ik had ook een webwinkel geopend, die veel bezoekers trok. JJ was een superster op het eiland en zijn reputatie was al wijdverspreid, dankzij de enorme publiciteit die we sinds de opening hadden gehad. Wat is een betere manier om reclame te blijven maken dan joggingbroeken, koffiemokken, draagtassen en andere souvenirs met zijn schattige kopje te bedrukken?

'Ik weet het,' zei ik nu, als antwoord op Adeles opmerking. 'Maar met tien katten was het makkelijker vol te houden. Dat was mijn limiet, zoals je je misschien herinnert. Toen liet ik me door Katrina overhalen tot nog eens vijf. Binnenkort moeten we allemaal nog verhuizen om plaats te maken voor de katten.' Ik gebaarde naar het overvolle tweede gedeelte, waar een hele familie kittens op dat moment aan het worstelen was, over elkaar heen buiteland op die flexibele kattenmanier die ze hadden. Ik had onlangs twee krabpalen moeten toevoegen en ook al hadden we net de caféruimte uitgebreid, toch had ik het gevoel dat deze alweer te klein was.

Ze waren ongelooflijk schattig, dat wel.

Toen ik het café had geopend als reactie op een behoefte op het eiland, nadat het enige opvangcentrum door geldgebrek

had moeten sluiten, had ik een duidelijke grens gesteld. Het was tenslotte het huis van opa Leo en hij moest hier wonen samen met mij, Ethan, JJ en mijn zus Val. En sinds een paar maanden was mijn vriend Lucas hier met zijn hond Oliver ook zo ongeveer ingetrokken, dus het was volle bak. Maar Katrina Denning, mijn goede vriendin die als politieambtenaar officieel belast was met de zorg voor zwerfdieren, had me overgehaald. Ze wist dat ik nooit nee kon zeggen tegen een vachtje in de problemen en daar maakte ze optimaal gebruik van. Nu hadden we er al vijftien. En de nieuwste bewoners waren de rommeligste. Schattig, maar rommelig. Een moeder en haar nest met zes kittens. Er was geen opvanggezin beschikbaar, dus stonden ze voor onze deur.

‘Bezuinigingen,’ zei Adele schouderophalend. ‘Je weet hoe dat gaat. Katrina zit in een lastig parket.’

‘Ik weet het, ik weet het,’ verzuchtte ik. De politie in haar geheel had te maken met bezuinigingen aan het begin van het begrotingsjaar en dat betekende dat het budget voor de dierenbescherming de zwaarste klappen zou krijgen. Dat was voor een aantal korpschefs nu eenmaal niet zo belangrijk. Toen opa Leo nog korpschef was, was het anders geweest, maar zijn opvolger dacht hier niet hetzelfde over.

‘Nou ja, ik zou het anders niet zo’n punt vinden, maar juist vandaag wil ik wel dat het er hier goed uitziet.’ Ik liet me op mijn knieën zakken en begon plichtsgetrouw te veggen. Tommy, ons rode katertje met slechts drie pootjes, keek met belangstelling toe, hangend aan de zijkant van de krabpaal met zijn kopje op zijn pootjes.

‘Dat klopt, je verwende kattendame komt eraan.’ Adele trok een gezicht.

‘Welke verwende kattendame?’ Mish Warner, een jeugd vriendin en een van mijn nieuwere vrijwilligers, kwam de kamer binnen met een stapel schone kattenbakken. Mish was ongeveer een

maand geleden begonnen met vrijwilligerswerk, want ze wilde iets nuttigs doen als ze zich niet bezig hoefde te houden met ‘De Blijde Pootjes’, haar winkel in dierbenodigdheden. Zij en haar man Stevie hielden allebei van katten en waren op zoek naar een kattenvriendje voor hun Yorkie, Pebbles. Mish, Stevie en ik hadden vanaf de kleuterschool bij elkaar in de klas gezeten, maar in tegenstelling tot mij had geen van hen beiden het eiland ooit verlaten. Ze gingen op de middelbare school al met elkaar en waren getrouwd toen ze begin twintig waren. En voor zover ik wist, hielden ze nog steeds van elkaar. Het was echt heel schattig.

‘Die vrouw van het nationaal zwerfdierenprogramma die er eigenlijk helemaal niets van weet,’ zei Adele minachtend snuivend.

‘Welke vrouw van het nationale zwerfdierenprogramma?’ vroeg Mish. Ze keek mij aan.

‘Dat is niet aardig, Adele.’ Ik zwaaide mijn vinger voor haar neus heen en weer.

‘Het is waar,’ protesteerde Adele. ‘Ze bieden geen onderdak. Ze houden graag leuke feestjes en willen dat hun naam in de krant komt, meer niet.’

‘Ze gebruiken hun geld voor sterilisaties en castraties, zorgen voor adoptiegezinnen en lobbyen voor dierenrechten.’ Ik keek haar fronsend aan en wendde me toen tot Mish. ‘Ze valt best mee. Ze runt toevallig een bekend team van dierenredders. En ze doet heel veel om geld in te zamelen,’ voegde ik eraan toe met een zijdelingse blik op Adele.

Adele snoof. Ze liet zich niet gemakkelijk in de maling nemen, en ze had niet veel op met mensen die zij rijk en pretentius vond. Ik wist niet zeker of de gast die ik verwachtte in een van deze categorieën zou passen, maar zodra Adele iets in haar hoofd had, was dat er bijna niet uit te krijgen.

‘Is dat zo?’ vroeg Mish met een wat vreemde stem. ‘Wie dan?’

‘Shoreline Animal Rescue League in New Jersey,’ zei ik. Ik moest

toegeven dat ik door het verzoek wel even overdonderd was geweest. Ik volgde de organisatie al sinds mijn vroegste jeugd. Toegegeven, het waren niet onze burens – we woonden tenslotte op een eilandje voor de kust van Massachusetts – maar ze hadden een bekendheid die helemaal doorsijpelde tot in de noordoosthoek van het land, ver voorbij het drielandenpunt. Ze hadden altijd overtuigend marketingmateriaal en uitstekende tranentrekkende verhalen over dieren die ze in veiligheid hadden gebracht, en over het beleid dat mede door hen was geïmplementeerd, zowel lokaal als landelijk. Hun fondsenwerfers waren legendarisch en trokken allerlei beroemdheden aan, ze hadden een enorm bereik en veel invloed aan de gehele oostkust, waarbij het ging om echte veranderingen voor dieren.

Dus toen Jillian Allen, lid van de raad van bestuur, me belde met het verzoek me te ontmoeten, had ik onmiddellijk ja gezegd. Ze vertelde dat ze voor zaken naar het eiland zou komen en dolgraag dit ‘beroemde’ veelbelovende kattencafé wilde bekijken. En ze wilde uiteraard JJ ontmoeten, waardoor ik me natuurlijk meteen gewonnen had gegeven. Maar het zat Adele niet lekker.

‘Voor zaken?’ had ze minachtend gedaan. ‘Op wat voor manier? Haar nieuwe zomerhuis bekijken?’

Ik had geen idee en eerlijk gezegd maakte het me ook niet uit. Ik voelde me gevleid door het feit dat ze over ons café had gehoord en ik was beslist niet op zoek gegaan naar een bijbedoeling. Ik bedacht ook dat ze hier misschien wilde beginnen met een netwerk van adoptiegezinnen of zoiets.

‘Hoe heet ze?’ vroeg Mish en haar stem klonk alsof ze gewurgd werd.

Ik bekeek haar wat beter. Ze zag er opeens heel vreemd uit. Haar lippen stonden in een rare vorm en ze leek zo stijf als een standbeeld, terwijl ze de voerbakken nog steeds vastklemde. ‘Jillian Allen. Gaat het?’

‘Hè? O ja, jazeker. Gewoon een beetje trek.’ Ze glimlachte, maar het leek geforceerd.

Ik voelde met haar mee. Als ik honger had, veranderde ik in een beest. ‘Waarom loop je niet even naar Ethan om iets lekkers te halen? Hij is altijd wel aan het koken of bakken, dat weet je toch?’ Nu ons café open was, bracht Ethan het grootste deel van zijn tijd door in de onlangs tot bedrijfskeuken verbouwde garage. Daar hield hij zich bezig met het maken van allerlei lekkers, inclusief veganistische en glutenvrije opties.

‘Goed idee,’ zei Mish. Ze dropte de stapel voerbakken ter plekke met veel meer geraas dan me nodig leek, waardoor de wat schichtiger katten meteen dekking zochten, en liep de deur uit.

Adele schudde haar hoofd en bukte zich om de bakken op te rapen. ‘Hoe kan het dat deze vrouw van jouw bestaan weet? Nee, excuus,’ voegde ze er meteen verontschuldigend aan toe. ‘Het is gewoon zo dat New Jersey eh... nou niet meteen naast de deur ligt.’

‘Ze heeft van ons gehoord na wat onderzoek naar de opvanglocaties aan de oostkust,’ zei ik. ‘Ze zei dat ze de kleinere plaatsen in de regio wilde helpen. Nou ja, we zullen het vandaag wel precies horen.’

Adele was duidelijk nog steeds sceptisch. ‘Ze zouden inderdaad op meer plekken moeten helpen. En stoppen met het uitkeren van zulke overdreven salarissen aan mensen, als ze datzelfde geld kunnen gebruiken om dieren te redden. Ik heb niet zo veel respect voor plekken waar ze hun handen niet vuil willen maken, Maddie, dat weet je.’

‘Dat weet ik. En ik snap het,’ zei ik. ‘Maar op verschillende plekken wordt verschillend gewerkt en dat betekent niet dat ze minder om de dieren geven. Ze hebben gewoon hun eigen manier om dingen gedaan te krijgen.’

‘Ja, zonder al te veel inspanning,’ kaatste Adele terug. ‘Hoe laat komt ze trouwens?’

Ik wierp een blik op mijn horloge. ‘Rond drie uur, zei ze. Dus ik moet zorgen dat ons café dan tiptop in orde is.’ Ik knipoogde naar haar om te laten zien dat ik een grapje maakte. Met Adele was alles altijd tiptop in orde. Al zou ik ook heel graag zien dat ze wat beter zou zorgen voor haar eigen gezondheid en welzijn, bijvoorbeeld door te stoppen met roken en wat minder wijn weg te werken. Als het om de katten ging, was ze een enorme perfectioniste.

‘Opa kijkt ernaar uit om het café te showen. Je kunt blijven hangen en meehelpen als je wilt. Dat hoort tenslotte bij de functie van manager.’

Vorige week had ik Adele een echte, betaalde baan aangeboden als onze fulltime cafémanager en ik had het zelf een fantastisch idee gevonden. Hoewel ze waarschijnlijk ten minste een van haar drie andere banen aan zou houden, zou het kunnen helpen om haar wat te ontlasten. En het zou mij zeker ontlasten.

‘Natuurlijk blijf ik in de buurt. Ik wil zien hoe goed ze kan ouwehoeren.’ Adele grijsde naar me. ‘Oké, als jij nou even wat koffie haalt, maak ik de klus hier af. Je staat daar toch maar wat te klungelen met dat stoffer en blik.’

Een half uur later was ik gedoucht, was mijn cafeïnepeil op orde en was ik klaar om het café in volle glorie te laten zien. Ik had mijn schoonmaakkleren verruild voor een schattig nieuw zomers jurkje, dat ik vorige week online had besteld en waarin ik me veel representatiever voelde. Ik pakte mijn telefoon om Lucas nog even te appen voordat ik het café binnen zou stappen. Mijn vriend – ik vond het nog steeds leuk om dat te zeggen – had vandaag een hele dag verzorgingsafspraken in zijn salon, Diva Dogs en Classy Cats. Hij had Olivier meegenomen naar zijn werk, omdat hij wist dat we vandaag een huis vol mensen hadden. Zijn trimsalon was de enige op het eiland die het hele jaar door geopend was en dat kwam mij goed van pas met alle katten die moesten worden gefatsoeneerd als ze opgepikt waren. Dankzij het feit dat ik de eigenaar kende, had ik daar een goed tarief weten los te krijgen.

‘Ik maak me klaar voor het grote bezoek,’ aptte ik. ‘Zou willen dat jij en Ollie hier waren.’

Omdat ik in gedachten voor me zag hoe zijn handen onder het hondenhaar zaten en ik daarom vermoedde dat het wel even zou duren voordat ik iets terug zou horen, stak ik mijn telefoon weer in mijn zak en floot JJ. Hij kwam meteen aanrennen, en met z’n tweetjes liepen we naar het café. Op weg daarnaartoe zag ik Mish door het achterraam. Ze was buiten aan het telefoneren met een mok koffie in haar hand. Ik bleef even staan om te kijken hoe ze al pratend en driftig zwaaiend met haar mok rondliep. Op een gegeven moment spatte de koffie zelfs op haar shirt, maar het leek erop dat ze het niet merkte. Aan haar schokkerige, stijve bewegingen zag ik

dat ze geagiteerd was. Ik vroeg me af of ze ruzie had met Stevie en hoopte vurig dat dat niet het geval zou zijn.

Ik opende de openslaande deuren die het huis scheidde van het café en liet JJ voorgaan. Hij holde rechtstreeks naar de kittens, non-stop piepend, want hij was dol op de kleintjes.

Het kattengedeelte van het huis was een verlengde versie van onze voormalige eetkamer. De muren waren afgebroken, waardoor er een ruimte van zo'n dertig vierkante meter bij gekomen was en daarmee was aan de westkant van het huis een royaal kattenparadijs ontstaan. We hadden een aantal planken in nissen ingebouwd, zodat ze konden klimmen, balken toegevoegd onder aan het plafond, waar ze boven onze hoofden overheen konden lopen, verstopplekken, wat ook maar, om een ware speeltuin voor katten te creëren. Verder waren er natuurlijk bedjes en speelgoed in overvloed en stond er langs een van de muren een kast waarin de kattenbakken een plek hadden gekregen. Die kast diende een tweeledig doel, want erbovenop stonden bedjes. Daar konden ze dus lekker rondhangen. Verder waren er uiteraard zitplaatsen voor de bezoekers, zowel stoelen als zitzakken, vloerkussens en – mijn persoonlijke favoriet – een stel coole Moon Pod-stoelen. Elke muur had een andere kleur, felroze, oranje, groen of blauw, en door het hele café verspreid lagen kleurrijke kussens.

Ik hield van de sfeer die we hadden gecreëerd. Het was supermooi en gezellig. En vandaag ook druk. Adele was aan het schoonmaken. Alweer. Iemand moest nog meer kattenbakgrit in het rond hebben gestrooid, waarschijnlijk de kittens. Adele was echt te gek, ondanks al haar scepsis over onze bezoeker van vandaag. Ze wilde altijd dat het café er perfect uitzag, wie er dan ook zou komen. Een van onze vrijwilligers, Harry, een gepensioneerde weduwnaar, van wie ik vermoedde dat hij verkikkerd was op Adele, was er ook. Hij hield een verenspeeltje hoog in de lucht om Murray, een van de speelsere katten, te verleiden ernaar te springen. Ik zag hoe hij ondertussen